

խեցին...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.

Որ դեմքիդ ծաղկած ժպիտը քո ջերմ

Մեկընդմիշտ փոխեց իմ կյանքի հունը,

Բախտիս ակոսում դարձավ ծաղկասերմ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.

Աչքերիդ բոցը սիրտն իմ հրդեհեց,

Սիրտս արևեց երջանկությունը,

Հենց քե՛զ սիրեցի բյուր սրտերի մեջ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը...

ԵՍ ՎԱԽԵՆՈՒՄ ԵՄ

Շատ մի՛ փորփրիր հոգուս ափերը.

Հոսքը հոսք է բերում,

Շատ մի՛ թուլացրու լեզվիդ կապերը.

Խոսքը խոսք է բերում:

Շատ մի՛ քրքրիր սրտիս վերքերը.

Վերքը վերք է բերում,

Շատ մի՛ գովերգիր դու իմ երգերը.

Երգը երգ է բերում:

□Հմայքիդ ուժին, սակայն, մի՛ դիմիր.

Նոր հույսեր է բերում,

ես վախենում եմ, դու ինձ մի՛ սիրիր.

Սերը սեր է բերում...

ԲԱՅՑ ՄՈՌԱՆՈՒՄ ԵՍ

Դու իրավունք ես քեզ վերապահում

Հրամանատար լինելու ինձ մոտ,

Իբր, կյանքում ես դեռ շա՛տ-շա՛տ եմ հում

Եվ փորձառուիդ խորհրդին կարոտ...

Ուզում ես՝ լսեմ, միշտ ենթարկվեմ քեզ,

Չհակառակվեմ, երբեք չասեմ «ոչ»...

Բայց մոռանում ես, որ գերիդ չեմ ես,

Թեև սերն ես իմ, տե՛ր իմ ինքնակոչ...

ՎԱԽԿՈՏ ՉԵՍ, ԳԻՏԵՄ

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Բայց վախենում ես ինձ հանդիպելուց,
Իսկ հանդիպելիս՝ օտար ես իմ դեմ
Եվ չես հագնում հեռուն դիտելուց...

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Բայց վախենում ես ինձնով տարվելուց,
Մեր հին հուշերին նորից փարվելուց,
Սրտիդ կրակի նորից վառվելուց
Եվ սիրուս կողմից գերեվարվելուց...

Վախկոտ չես, գիտեմ.

Քա՛վ լիցի՛, ոչինչ չունեմ ես քո դեմ,
Իսկ թե ունեմ էլ, չգիտեմ, թե՛ ո՛ւմ...

Ա՛յ, ես վախկոտ եմ, բայց չեմ վախենում...

ԵԹԵ ՈՒԶՈՒՄ ԵՍ

Ուեղանա՞լ քեզնից... ո՛չ, ինչի՞ համար...

Որ դու մեր սերը, որպես անգին գանձ,
Գաղտնի՞ ես պահում աչքերից մարդկանց...

Դու շատ լավ գիտես, որ դեռ անհամար
Խոչընդոտներ կան, դավեր՝ նոր ու հին,
Եվ փորձություններ մեր սիրո ճամփին:

Մեր մաքո՛ւր-մաքո՛ւր, անբասիր սերը
Ավելի ամուր պահի՛ր դու կյանքում,
Եթե ուզում ես չմնալ անքուն...

Եթե ուզում ես դո՛ւ լինել տերը
Իմ սիրո և իմ, ճի՛շտ հասկացիր ինձ.
Գաղտնի մի՛ պահիր սերդ լոկ ինձնից...

ՀՈԳ ՉԷ

Հոգ չէ, որ դեռ հին սերը ծխում է,
Հոգ չէ, որ այն ինձ հաճախ մղում է
Անզուսպ քայլերի...
Ինձ համար նույնիսկ այսպես էլ լավ է,
Ինձ համար հիմա այնքանն էլ բավ է,
Որ կյանքը ների

Ու անհիշաչար, քաղցր քեզ ժպտա,
Թեկուզ իր թույլն ու տատասկներն ինձ տա
Եվ այպանի միշտ...
Երջանիկ կզգամ ինձ և դժոխքում,
Երբ իմանամ, որ ուրիշի գրկում
Ապրում ես անվիշտ...

ԵՍ ՔԵՉ ՈՒՆԵՄ

Ես քեզ ունեմ երգերիս մեջ,
Հուշերիս մեջ, կարոտներիս...
Որ միտում եմ, միտում անվերջ,
Շուրջդ քաշում ոսկե երիզ:

Ինչ քեզ ունեմ վերքերիս մեջ,
Ցավերիս մեջ, տվայտանքիս...
Եվ խենթ հոգիս սեր է անշեջ
Քեզ ինկարկում այնպե՛ս հանգիստ...

Ասես, քե՛զ չեն դավով անտես
Ինձնից խլել, տարել հեռու.
Ասես, քե՛զ չեն տիրել այնպես,
Որ է՛լ սիրուդ տերը չես դու...

Թող որ ուրիշն ունենա քեզ
Պագշոտ ու մեղկ իր գրկի մեջ.
Ես քեզ ունեմ բոլր ու անկեզ
Սիրո մատյան իմ սրտի մեջ:

ՄԵԾ ԼՌՈՒԹՅՈՒՆ

«խոսքը արծաթ է, լռությունը՝ ոսկի»
ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ
Հավատա՞մ իսկի,
Որ բյուր խոսքերը՝ պերճ ու սեթևեթ,
Որպես արծաթի մի ձուլակտոր,
Կարող են լինել մի փշո՛ւր ոսկի՝
Դառնալու համար
Նշանի փոքրի՛կ-փոքրի՛կ մատանի...
Գրո՛ղը տանի...
Կարո՞ղ են լինել, ա՛յ, մասնիկը գեթ
Այն մեծ լռության՝ շիկնանք-ամոթի,
Հեզ-համեստության պարեգոտ հագած,
Որ ճամփով շիտակ և ոչ թե խոտոր,
Վառելով հույսի ջահերը հանգած,
Օրեր անհամար

Քայլելով առաջ՝ տանջված, անոթի,
Հեգ ասպետի պես հասնում է մի օր
Ու նստում հոգնած
Տան շեմքի քարին
«Սիրո՞ւմ եմ» բառի...

ՔԵՍ ԵՎ ԴՈՒ

Մենք առանձին-առանձին
Մեր տունը ունենք,
Մենք առանձին-առանձին
Մեր քունը ունենք,
Ապրում ենք ու աշխատում,
Երգում, սիրում ու ատում
Մենք առանձին-առանձին.
Ես ինձ համար,
Դու՝ քո:

Մենք առանձին-առանձին
Մեր վերքը ունենք,
Մենք առանձին-առանձին
Մեր երգը ունենք,

Հաճախ տխրում եմք, հուզվում,

Մտքերի ծովը սուզվում

Մենք առանձին-առանձին.

Ես ինձ համար,

Դու՝ քո:

Ա՛խ, միասին-միասին

Ամեն ինչ լիներ,

Եվ առանձին-առանձին

Ոչինչ չլներ,

Երազեինք, տքնեինք,

Ապրեինք ու երգեինք,

Ա՛խ, միասին-միասին.

Դու ինձ համար,

Ես՝ քո...

ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՄԲՈՒՅՐ

Երբ տուն եկա, արդեն ուշ էր,

Դրսում անձրև էր, մութ...

Գլխումս լոկ մեզ-մշուշ էր՝

Կարմիր, կանաչ, կապույտ...

Աչքերիս մեջ հուրեր կային,
Երջանկության շանթեր,
Լողում էին սֆինքսային
Ժպիտների ամպեր...

Իսկ հոգումս քառս էր խոլ՝
Խինդ ու տագնապ, հուզում...
Ճախրում էի սրտիկիս նոր
Հեքիաթների մուժում...

Հենց քիչ առաջ բույր ու թուրի
Ճոճքում՝ այգում գարնան,
Շրթունքներս սեր-համբույրի
Նեկտարի համն առան...

Երա՞գ էր դա, թե՞ խենթ ցնորք,
Պատրա՞նք էր, թե՞ միրաժ...
Ինչքա՞ն ցուրտ էր և ինչքա՞ն շոգ՝
Աչքերի դեմ քո խաժ...

Չէ՛, ախր, դա ո՞նց կարող էր
Անիրական լինել.
Անծրեն անգամ ի՞նչ մարող էր.
Թե՛ժ էր խարույկը մեր...

Չէ՞ որ հենց նոր վարսերիցս
Անձրևաջուրն անսուտ
Կաթեց շիկնած այտիս՝ որպես
Երջանկության արցունք...

ԲԱՅՑ Ի՞ՆՉ ԻՄԱՆԱՍ

Ես մի՞թե, իրավ,
Այնքան եմ չկամ և կամ չարակամ,
Որ քեզ չեմ ասում այն միակ բառը,
Որից դու, իմ լա՛վ,
Ոտքիդ տակ հողը չես զգա անգամ,

Ու կքաղցրանա աշխարհի դառը...
Եվ դու նույն պահին կերջանկանաս...
Բայց ի՞նչ իմանաս,
Որ չեմ կորցնի ես էլ նայն պահին
Քո շուրթից, սե՛ր իմ,
Բարո՛ւ ծնվելիք այն միակ բառով

Երջանկանալու երազանքս հին...

ԴՈՒ ՄԻ՝ ԴԺԳՈՀԻՐ

Քո չար բախտից միշտ դու մի՛ դժգոհիր
Եվ ոչ էլ հիմա ինքդ քեզ զոհիր
Վշտի աստըծուն. անցածն անցած է...
(Ա՛խ, գիտեմ՝ սրտիդ վերքը դեռ բաց է)...

Թե քեզ մատների ինձ մոտ պարտության
Եվ հիվանդագին քո հպարտության
Բարձունքից մի պահ դու վար իջնեիր,
Իմ կողքին, ինձ հետ արդ կլինեիր...

ՆՈՒՅՆ ՀԱՐՑՆ ԱՆԱՄՈՔ

Մի ճարպիկ ոստյո՛ւն...
Եվ կատուն ծառի երերուն ճյուղից
Ցատկով հայտնվեց տանիքին բարձր
Ու հիմա արդեն
Քայլում է հպարտ, գոհ ու ինքնաբավ...

Եվ, ահա՛, իսկույն
Տխրության թուխպը ելավ, պատեց ինձ.
Ես այրվող սրտիս այս ծուխը թանձր
Ինչպե՞ս փարատեմ...

Ախր, վերստին շարժեց պոչն իր թավ
Ու իմ դեմ կանգնեց աչքերով հայցող

Նույն հարցն անամոք.

- Իսկ մեր սերն, անգին, մեր սերը տանջող

Դեռ երկա՞ր պիտի նստի վախվորած՝

Անորոշության ճյուղին երեքուն

ՈՒ չհանդգնի համարձակ ու բաց

Մի հզո՞ր ցատկով վիճակն իր անօգ

Փոխել մեկընդմիշտ...

Այո՛, դու ես ճիշտ.

Դու ինձնից լավ ես միշտ տեսնում հեռուն...

Բայց այնտեղ, ախր, ամուր է հիմքը

Մեր սիրո շենքի,

Եվ մեր ոտքի տակ

Միշտ էլ հաստատուն կլինի բախտի

Շնորհած հողը...

Հավատա՛, նույնիսկ սատանան ինքը

Թե դիմի զենքի՝

Չարությանը անհագ,

Մեզ մեր բարձունքում բնավ չի հաղթի

Ու չի մթագնի մեր երջանկության

Ժպիտն ու շողը...

Հասկանում եմ քեզ, դու քո ցանկության

Տերը չե՛ս բնավ...

Քո անվճռական հապաղումի մեջ

Ու վարանումիդ աչքերում անպեճ

Ես վա՛խ եմ կարդում...

Հավատա՛, իմ լա՛վ,

Ես էլ եմ տեսնում մարդկային շինծու,

Փուչ օրենքների, բարքերի փտած

Այն հսկա պատը,

Որ ծառացած է մեր մեծ սիրո դեմ

Եվ Կերբերոսի աչքերով արթուն

Գիշեր ու ցերեկ խիստ հսկո՛ւմ է մեզ...

Չգիտեմ՝ ինչո՛ւ

Դու, տառապանքիդ պատյանը մտած,

Չես ուզում տեսնել, որ պատն այդ անդեմ

Ամենաշատը

Փորձությո՛ւն է մի, որ ահեղատես

Վիշապի նման փռվել է, փակել

Մեր սիրո կենաց լուսե ակունքը...

Դու վախենում ես, թե մեր սերն անկար,

Ունե՞ս ես ու խեղճ՝ ինչպես մանուկը,
Եվ, եթե փորձի անցնել պատն այդ մեծ,
Ուժը չի՞ պատի...
Ավելո՞րդ երկյուղ...
Ո՛չ, նա օրհասի ճիչով խելագար
Չի՞ ծեփվի պատին...
Իզո՞ւր ես վախի պարեգոտ հագել.
Դա քեզ չի՞ սագում...
Դու միայն սրտիդ եղիր ունկնդիր.
Նա քեզ չի խաբի.
Փորձվա՛ծ է, թրծվա՛ծ՝ տառապանքի մեջ...
Նույն տառապանքի հնոցում անշեջ
Թրծվել է նաև սիրտն իմ կարևեր,
Ու հիմա այնտեղ կրակ է և ծուխ...
Ականջդ հապա դու իմ սրտին դիր,
Տես՝ ի՞նչ է ասում...
Նրա հառաչը համբառնում է վեր
Եվ հետո գլխիս տեղում որպես ձյուն...

Ինձ պետք չէ ձյունե լուսապսակը...
Թե պսակ է պետք,
Թող պսակ դառնա ինձ սիրո թագը,
Որին չի հասնի, սակայն, ամեն ձեռք...
Գիտեմ, անգինս,
Դու էլ ես սիրո թագի հավակնորդ
Եվ գիտես գինս.

Դրա համար էլ և ոչ մի գնով
Չես ուզում կորցնել ինձ ու մեր սերը...
Եվ հիմա, սակայն, դու ինձ այդքան մոտ
Ու ինձնից այդքան հեռու ես, ավա՛ղ...

Օ՛ր, բա՛խտ իմ խռով,
Քո ձեռքը պինդ է ու ժպիտդ՝ պաղ,
Դու ես իմ սիրող սրտի թևերին
Բարձել անփարատ վշտի այս բեռը
Եվ գերի հանձնել ինձ տառապանքի
Արթուն դներին...
Ես դա լա՛վ գիտեմ.

□Դրա համար էլ չեմ հայցում քեզնից,
Որ փռես իմ դեմ
Քո հեքիաթային ճոխ շնորհները
Կամ բաժին հանես նեկտարից կյանքի...
Հավատա՛ դու ինձ՝
Չեմ ուզում քեզնից
Ո՛չ գուժ ու բարիք և ո՛չ էլ խոստում...
Պարզապես, շա՛տ ես կույր ու անարդար,
Պարզապես, շա՛տ ես քարսիրտ ու չկամ...
Ձեռքդ սրտիդ տար
Եվ ասա՛ դու ինձ՝

Նույնիսկ այն կատվի՞ չափ էլ ես չկամ,
Որ խնայում ես ինձ քո փշրանքը...
Վկա՝ իմ կյանքը,
Ցա՛վն է մորմոքում, միտում իմ խոսքում,
Ո՛չ թե նախանձը, նախանձոտ իմ բախտ...
Քեզնից առավել՝ հարկավոր է ինձ
Մի ամենահա՛ղթ,
Հանդուգն ու խիզախ, բախտորո՛շ ուսույուն...

ԳԹԱ՛ ԻՆՁ, ՍԻՐԵԼԻ՛Ս

Գթա՛ ինձ, սիրելի՛ս, գթա՛ ինձ.
Սիրո նոր ամպերը ո՞նց ցրեմ...
Դեռ երեկ ես հազիվ գտա ինձ,
Իսկ այսօր վերստի՞ն կորցնեմ...

Արդյոք, ի՞նչ իմանամ, թե իմ շուրջ
Կուտակված ամպերն այս նոր դա՞վ չեն,
Փթթում են նոր հույսեր ու անուրջ...
Իրենց նոր քաղցրությամբ հին ցա՞վ չեն...

Ամպերն այդ ի՞նչ են ինձ խոստանում
Սիրո շանթ ու որո՞տ, թե՞ ժպիտ,
Թե՞ բախտի ծիածան... չեմ վանում.
Սպասի՛ր ինձ նման և դու, սի՛րտ...

Սպասի՛ր... իսկ եթե կայծակեն

Սիրո խենթ, մութ ամպերն անտարբեր,
Սիրտ իմ, քեզ ես ի բա՞ց արձակեմ...
Գեթ հիմա կդառնա՞ս շանթարգել...

ՈՐ ԻՆՁ ՀԱՍԿԱՆԱՍ

Ձեռքս թաթախեմ ծաղկի ցողի մեջ
Ու դեմքդ շոյեմ,
Եվ դու ինձ ժպտաս:

Շուրթս թաթախեմ արև-շողի մեջ,
Շուրթդ համբուրեմ,
Ու ինձ համբույր տաս:

Սիր